

[Kirsten Jacobsen]

ligudgifter medførte en lavine af tvangsauktioner. Forøgelsen kan nemmest illustreres af, at tvangsauktionernes antal steg fra det, der var normalt i de gode tider, nemlig 2.000, til 20.000 året efter, at skattereform og kartoffelkur var gennemført.

Med andre ord blev ejendomsmarkedet totalt smadret af Folketingets letsindige leg med skattesystemet. Der fulgte et hav af menneskelige tragedier i kølvandet på skattereform og kartoffelkur. Mennesker måtte i ly af nattens mulm og mørke flygte fra deres boliger, og mange familier blev opløst af det pres, som folketingsflertallet iværksatte.

Herefter brugte Folketinget indtil flere boligpakker og mange milliarder kroner på at prøve at afbøde de allerværste katastrofer og prøve på at få genskab stabiliteten. Det har vi lykkedes mere eller mindre godt med – i øjeblikket ser det nogenlunde roligt ud – men aldrig så snart ser det roligt ud, før man kommer med et nyt politisk kommandoraide. Det er nemlig sådan, den 19. alm. vurdering vil virke i sin konsekvens ude i det virkelige liv. Alle de mange milliarder, vi har brugt på boligpakker, hele den store indsats, Folketinget har siddet i nætter for at gennemføre, vil være spildt, og lavinerne af tvangsauktioner vil starte forfra igen, huspriserne vil rasle ned, og markedet vil falde sammen igen. Sådan er virkeligheden, og det er den, man skal forholde sig til, og hverken Danmarks Statistik eller forblommede vendinger for at bortforklare, at man altså har brug for disse penge, uanset at man i sit parti-program skriver, at det egentlig er det modsatte, man vil.

Det længste, Fremskridtspartiet har kunnet få regeringen med til i alle vores forsøg på at få skabt en situation, hvor boligejerne kunne leve i tryghed for og i tillid til, at når man havde handlet i overensstemmelse med gældende love og regler, kom der ikke et politisk flertal og kuldkastede ens økonomiske planer, var under en forespørgselsdebat i maj 1990 at få Folketinget til at fastslå, at boligejernes skattemæssige situation ikke måtte forringes ved fremtidige ændringer af skattesystemet.

Nu kan man jo godt komme og sige: Jamen den kan ikke bruges i dag, for den 19. alm. vurdering er jo ikke en ændring af skattesystemet. Det kan så blive en strid om ord, som skatteministeren og jeg kan tage, for den bliver nok

vældig teknisk, men der er jo så mange nye vurderingsprincipper i den 19. alm. vurdering, at man ærlig talt godt kan bruge noget tid på den diskussion. Men ellers var den politiske melding, som lå i den formulering, jo ganske klar: Boligejernes samlede økonomiske stilling måtte ikke forringes. Og det er det, den bliver nu, også så det basker.

Herinde er det de samme partier, som har talt om bedre vilkår for erhvervslivet, og som i øjeblikket er i færd med at give landbruget tørkehjælp, der nu ved ikke at gøre noget ved den 19. alm. vurdering pålægger dem, de vil hjælpe med den ene hånd, store byrder med den anden hånd. Det er logik for viderekomne.

Hvis der skal være troværdighed i det budskab, som man har givet om, at boligejerne skal kunne leve i fred og tryghed for dette Folketings overgreb på dem og regeringens evindelige hetz, ja, så er man nødt til at neutralisere virkningen af den 19. alm. vurdering. Mange tror, at det er en nyskabelse, men det er det ikke, for man har gjort det før; man neutraliserede faktisk virkningen af den 17. alm. vurdering i erkendelse af, at befolkningen ikke ville kunne tåle de stigninger, der lå i vurderingen, og de konsekvenser, de ville medføre.

Den allerstørste stygge ulv i sammenhæng med den 19. alm. vurdering er de vejledninger, som er fulgt med vurderingen, og hvorom juridiske eksperter siger, at der hersker tvivl om, hvorvidt de overhovedet overholder vurderingslovens § 6. Selv skatteministeren har jo under samråd og som svar på spørgsmål sagt, at disse vejledninger kun er vejledninger. Men i den virkelige verden skal en vurderingsformand vurdere 12.000 ejendomme på 3 måneder, og skatteministeren har skrevet i vejledningen, at hver ejendom skal vurderes ud fra sit individuelle præg – vi har i Skatteudvalget fået bilag på, at sådan er en almindelig vurdering i modsætning til årsomvurderingerne – og hvis man tager udgangspunkt i de tre måneder og de 10.000–12.000 ejendomme, vil det være sådan, at selv om den vurderingsformand hverken spiser, sover eller har nogen transporttid mellem ejendommene, vil han få ca. 7 minutter pr. ejendom. Det taler jo om sagligheden i det, der er foregået.

På hotelområdet er vurderingerne så vilde, at man er begyndt at vurdere ejerens arbejdsmæssige indsats med, idet man her tager hen-